

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἀριθμ. 277 τοῦ 1907

Εισηγητής Θ. Θεοδωρόπουλος.

Καλῆς πίστεως κατοχὴ γῆς καὶ ἐμφύτευσις ἐπ' αὐτῆς ἀξίας μείζονος τῆς γῆς ἀποτελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ὁθωμ. Κώδικος νόμιμον τρόπον κτήσεως κυριότητος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἀκινήτου κυριότης τοῦ ἐνέχοντος καὶ ἐφετιβλήτου ὁμολογήθη ὄντως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐκκαλοῦντος, ἀπεδείχθη ἄλλω· αὕτη καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου συμβολαίου, πρὸς ἀπόκρουσιν ὅμως τῆς ἀγωγῆς· ὁ ἐκκαλὼν ἰσχυρίσθη πρωτοδικῶς ὅτι ὁ ἀντίδικος τοῦ δυνάμει προφορικῆς συμβάσεως τῷ ἐπώλησε τὸ δικαίικόν του κατὰ τὸ ἔτος 1901 ἀντὶ χρυτῶν εἰκοσπαράγκων ὁκτώ, καταβληθέντων αὐτῷ, ἕκτοτε δὲ οὗτος περαδοθὲν τὸ κατέλαβε καὶ διανοίᾳ κυρίου τὸ νέμεται, φυτεύσας καλῇ τῇ πίστει δένδρα καὶ δέκα περίπου ἐργατῶν ἔμπειρον, οὕτω δὲ οὐχὶ ἔνεκα τῆς πωλήσεως, προφανῶς ἀκύρου ὡς μὴ γυνομένης κατὰ τὸν Νόμον διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἀξίας τῶν φυτευθέντων πρὸς αὐτοῦ καλῇ τῇ πίστει δένδρων καὶ τῆς ἐμπείρου ἐγένετο κύριος δυνάμει τοῦ ἀρθρου 906 τοῦ Ὁθωμ. Κώδικος, καθόσον ἡ ἀξία αὐτῶν εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἀξίας τῆς γῆς, ἡ δὲ ὀριστικὴ ἐκ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ

ἐναγομένου καὶ ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι, ἀφοῦ διὰ τὴν πώλησιν δὲν συνετάχθη ἐγγράφον συμβολαιογραφικόν, δὲν μετεβιβάσθη ἡ κυριότης οὐδὲ νομικῶς καλῇ πίστει ὑφίσταται ὕμειρ τοῦ ἐναγομένου, ὡς μὴ ἔχοντος ὑπὲρ ἑαυτοῦ νόμιμον τίτλον.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἀρθρου 906 τοῦ Ὁθωμ. Κώδικος δυνάμει τοῦ οἰοῦντος ὁ σφετεριστῆς γῆς, εἰς ἣν οὗτος ἐφύτευσεν καλῇ τῇ πίστει δένδρα, γίνεται καὶ τῆς γῆς κύριος, καταβάλλων τὴν ἀξίαν αὐτῆς, ἢ τῶν δένδρων ἀξία εἶναι μείζων τῆς ἀξίας τῆς γῆς. Ἰσχυσταν μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος (24 Σεπτεμβρίου 1904), ἀπὸ τοῦ χρόνου ὅμως τούτου καὶ ἐφεξῆς, ἔπαυσεν ἡ ἰσχὺς των, καθόσον ὁ νέος Ἀστικὸς Κώδιξ δὲν ἀναγνωρίζει τοιοῦτον τρόπον κτήσεως κυριότητος, καὶ ἄλλω· ρυθμίζει τὰ κατ' αὐτὴν πρὸς τοῦτον ὅμως δὲν κατηργήθησαν ὡς ἄθασίμως ὁ ἐφετιβλήτος ὑποστηρίζει, οὔτε διὰ τῶν ἀρθρων 17 ἕως 34 τοῦ νόμου, περὶ μεταγραφῆς τοῦ 1880. οὔτε διὰ τῶν ἀρθρων 1—12 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 167 περὶ μεταγραφῆς καὶ ὑποθηκῶν νόμου τοῦ 1900, διότι δι' αὐτῶν καθορίζεται ὁ τρόπος τῆς μεταθέσεως κυριότητος ἀκινήτων καὶ ἐμπρημάτων ἐπ' αὐτῶν δικαιοματῶν διὰ πράξεως μεταξὺ ζώντων, ἐπομένως δὲν περιλαμβάνεται ἡ διὰ τοῦ ἀνωτέρω τρόπου

κτῆσις κυριότητος, ἥτις προφανῶς δὲν ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς κτήσεως διὰ πράξεως, μεταξύ ζώντων, ἐκ τοῦ άρθρου δὲ 15 τοῦ περὶ ὑποθήκων Νόμου τοῦ 1880, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ κυριότης τῶν ἐπιδεκτικῶν ὑποθήκης ἀκινήτων κτᾶται συμφῶνως πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἰσχυόντων ἀστικῶν νόμων, μόνον δὲ ἐπὶ μεταθέσεως κυριότητος ἀκινήτων διὰ πράξεως, μεταξύ ζώντων ἰσχύουσιν οἱ ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀναγραφόμενοι ὁρισμοί· κατ' ἀκολουθίαν πάντες, οἱ ἄλλοι τρόποι κτήσεως κυριότητος, οἱ εἰς τοὺς ἰσχύοντες ἀστικούς Νόμους περιλαμβανόμενοι, μεταξύ τῶν ὁποίων καταλέγεται καὶ ὁ περὶ οὗ πρόκειται, διατηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ, τροποποιηθέντων μόνον τῶν διὰ πράξεως μεταξύ ζώντων καταρτιζομένων. Κατὰ ταῦτα ἄφου ὁ ἐναγόμενος καὶ ἐκκαλὼν ἰσχυρίσθη ὅτι ἐγένετο κύριος καλῇ τῇ πίστει τοῦ ἐπιδίκου δι' ἐμφυτεύσεως δένδρων καὶ ἀμπέλου, ὧν ἡ ἀξία κατέστη ἀνωτέρα τῆς ἀξίας τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς ἀξίας αὐτῆς, οὐχὶ νομίμως ἢ ἐκκαλουμένη ὁριστικῇ ἀπέριψε τὸν πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς προταθέντα ἰσχυρισμὸν διὰ τοῦ ἐν τῇ Β'. σκέψει τῆς παρούσης ἐκτιθεμένου λόγου, καθόσον τὴν κυριότητά του ὁ ἐκκαλὼν ἐπὶ τοῦ διεκδικουμένου ἀκινήτου δὲν στηρίζει ἐπὶ τῆς πωλήσεως, ἥς τὴν ἀκυρότητα, ὡς προφορικῶς συνομολογήθεισας καὶ οὕτως συνομολογεῖ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ καταλήψει τῆς νομῆς καὶ τῆς καλῇ τῇ πίστει ἐμφυτεύσεως ἐπ' αὐτοῦ δένδρων καὶ ἀμπέλου, ὧν ἡ ἀξία ὑπερέβη τὴν ἀξίαν τῆς γῆς, ἡ δὲ ἀνυπαρξία νομίμου τίτλου ἐν προκειμένῳ δὲν ἀποκλείει τὴν καλὴν πίστιν οὐδ' ἀπαράιτητον στοιχεῖον αὐτῆς· ἐστὶν ἡ ὑπαρξίς ἢ μὴ νομίμου τίτλου, διότι αὕτη (ἢ καλὴ πίστις) θὰ κριθῇ ἐκ τῆς ἀδόλου παποιθήσεως ἣν εἶχεν οὗτος, ὅτι δὲν ἀδικεῖ τὸν ἐνάγοντα κατέχων καὶ νεμόμενος· τὸ ἐπίδικον, οὗ τὴν νομὴν αὐτὸς οὗτος οἰκειοθελῶς τῷ παρέδωκε, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ

νομὴ του ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἦτον ἄφωτος, χρηστή καὶ ἀνεπίληπτος, ἐπομένως δεκτὴ ἢ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἔφρασις ἐστὶ καὶ μετὰρρυθμιστέα ἢ ἐκκαλουμένη ὁριστικῇ, ὑπόχρεω δ' ὁ ἐκκαλὼν καὶ διὰ μαρτύρων ν' ἀποδείξῃ τὸν πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς προταθέντα ἀπὸ τῆς Αἰς σιζητήσεως καὶ ἀμεισθηθέντα ὡς ἄνω ἰσχυρισμὸν του εἰ καὶ ἡδύναντο τι· εἰπεῖν ὅτι νομίμως ἢ ἐκκαλουμένη ἀπέριψε τὸν ἰσχυρισμὸν καὶ ἐθεώρησε τὸν ἐκκαλοῦντα οὐχὶ καλῆς πίστει, νομεία, καθόσον ἄφου κατέλαβε τὸ ἐπίδικον δυνάμει τῆς προφορικῶς καταρτισθείσης πωλήσεως καὶ αὕτη ἦτο ἄκυρος, ἐγένετο δὲ καὶ τὴν ἀκυρότητα, προφανῶς· διετέλει ἐν κακῇ πίστει, καὶ δὲν ἡδύναντο ἐπομένως νὰ γίνῃ κύριος δι' ἐμφυτεύσεως, ἀπαρτιτῆτου θεωρουμένης τῆς καλῆς πίστει καὶ διὰ τὴν κατὰ τοιοῦτον τρόπον κτῆσιν τῆς κυριότητος.

Ἐπειδὴ τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως θὰ περιλάβῃ μόνον τὸν ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ ἀκινήτου ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος· μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος χρόνον, καὶ ἂν ἀποδείχθῃ ὅτι μέχρι αὐτοῦ ἡ ἀξία τῶν δένδρων ὑπερέβη τὴν ἀξίαν τῆς γῆς τότε μόνον κατέστη κύριος ὁ ἐκκαλὼν καὶ νομίμως ἀποκρούει τὴν ἀγωγὴν, καθόσον ἡ μετὰ γενεστέρων τυχὼν ἐπαύξεισι δὲν ἐπηρεάζει τὴν κυριότητα τοῦ ἐφετιβλήτου ἄφου, ὡς εἴρηται, ὁ νέος Ἀστικός Κώδικς δὲν ἀναγνωρίζει τοιοῦτον τρόπον κτήσεως κυριότητος, οὐδὲ πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ κατακτημένον δικαίωμα ὁ ἐκκαλὼν εἶχεν ἐπὶ τοῦ διεκδικουμένου.

Ἀριθ. 281 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Μ. Δημητρακάκης.

Ἐγκυρος ὁ πλειστηριασμὸς μὴ διαταχθείσης τῆς ἀναστολῆς του πρὸ τῆς τελέσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν ἐφεσειόντων ὅτι κακῶς ἐγένετο ὁ ἀνακοπτόμενος πλειστηριασμὸς ὑφισταμένης ἐκκρεμοῦς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπι-

ταγῆς, εἶνε ἀπορριπτέοι, ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνθη καὶ τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον, διότι κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 365 καὶ 367 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἀναστέλλεται ὁ πλειστηριασμός ἢ μόνον δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου, ἀλλ' ἡ ὑπὸ τῶν ἐφεσειόντων ἐπικαλουμένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 254-τοῦ 1904, τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἀφορᾷ τὸν προκειμενον πλειστηριασμόν, ἐξεδόθη τὴν 28 Ἀπριλίου 1904, ἐν ᾧ ὁ ἀνακοπτόμενος πλειστηριασμός ἐγένετο τὴν 1 Φεβρουαρίου 1904 ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἐκθέσεως αὐτοῦ (ὑπ' ἀρ. 2480 τοῦ συμβολαιογράφου Ἑμμ. Παπαδάκη) ἐπομένως, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἀνασταλτικὴν δύναμιν καὶ ν' ἀκυρώσῃ τὸν πλειστηριασμόν ὡς ὀρθῶς ἰσχυρίζεται ὁ καθ' οὗ ἀνακοπή.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῶν ἐφεσειόντων ὅτι τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον δὲν ἐδέχθη τὴν ἐνστάσιν αὐτῶν περὶ τοῦ ὅτι αἱ κατὰ τὸν ἄρθρον 363 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰδοποιήσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν ἐκοινοποιήθησαν τοῖς κληρονόμοις τῆς Ἀδελφῆς Γαμετάκη Θανοῦσης μετὰ τὴν πρὸς αὐτὴν κοινοποίησιν τῶν προγραμμάτων τοῦ πλειστηριασμοῦ εἶναι ἀπορριπτέον, διότι ὁ πραγματικὸς οὗτος ἰσχυρισμός, καίτοι τὸ πρῶτον ἐγειρόμενος νῦν, καθόσον πρωτοδικῶς ἰσχυρίσθησαν οἱ ἀνακόπτοντες, μόνον ὅτι ἔδει νὰ κοινοποιηθῶσι προσκλήσεις πρὸς τοὺς κληρονόμους κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 363 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπαναλαμβάνεται ἡ τοιχοκόλλησις εἰς τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 360 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ὀριζομένους τόπους, συνεπῶς δὲν ἦτο ἀναγκαῖα καὶ ἡ πρὸς τὸν ὀφειλέτην κοινοποίησις τῶν εἰδοποιήσεων τούτων.

Ἀριθμ. 285 τοῦ 1907

Εισηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος
Διανοητικῆ ἀμβλήτης ἐκ γεννητῆς δὲν ἀπο-

τελεῖ μόνην λόγον ἀνικανότητος πρὸς δικαστικὴν παράστασιν, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἀπαγόρευσις.

Ἐπειδὴ ἔσφαλε τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἀπορρίψιν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ τὴν ἀπὸ 6 Μαρτίου 1903 ἀγωγὴν τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος λόγῳ τοῦ ὅτι ἰσχυρίσαστο οὗτος, ὅτι πάσχει ἐκ γενετῆς ἀπὸ φυσικὴν ἀμβλύτητα καὶ ἀτονίαν τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, ἥ, ἔνεκα οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ συνείδησιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ πραττομένων, καὶ ὅτι συνεπῶς στερεῖται τῆς πρὸς δικαστικὴν παράστασιν ἱκανότητος, διότι καὶ μὲν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 71 τῆς Πολ. Δικονομίας διάδικος τις εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον ἱκανός νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου ἐφ' ὅσον δύναται ν' ἀναλάβῃ αὐτοτελῶς ἐγκύρως διὰ συμβάσεως ὑποχρεώσεις, ἢ ὑπαρξῇ δὲ τῆς τοιαύτης πρὸς ἀνάληψιν ὑποχρεώσεως ἱκανότητος κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν κειμένων νόμων, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 77 τοῦ Ἀστ. Κώδικος ἀνίκανοι πρὸς δικαιοπραξίαν εἰσὶν 1) οἱ ἀνήλικοι 2) οἱ ἀπηγορευμένοι ἔνεκα φρενοβλαθείας καὶ 3) οἱ διατελοῦντες ἐν νοσηρᾷ διαταράξει φρενῶν ἀποκλειούσῃ τὴν βούλησιν καὶ ἀπόφασιν, ἐν προκειμένῳ δὲ καὶ ἀληθὲς ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ νῦν ἐκκαλῶν πάσχει ἐκ γενετῆς ἀπὸ φυσικὴν ἀμβλύτητα καὶ ἀτονίαν τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, δὲν ὑπάγεται οὗτος εἰς καμμίαν τῶν ἐκτεθεισῶν κατηγοριῶν, καθόσον οὔτε ἀπηγορευμένος εἶναι, οὔτε ἡ τοιαύτη ἐκ γενετῆς ἀμβλύτης καὶ ἀτονίας τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, ἥτις δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἀπαγορεύσεως ἂν ὁ πάσχων δὲν δύναται νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν συνείδησιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ πραττομένων, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ νοσηρὰ διατάραξις φρενῶν οἷον ἐννοεῖ τὸ μνησθὲν ἄρθρον 77, καὶ εἰς ἤν διατελῶν τις εἶναι ἀνίκανος πρὸς δικαιοπραξίαν, καίτοι μὴ κηρυχθεὶς εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως, κατ' ἀκολου-

θίαν δέον νά γίνη δεκτὴ ὡς θάσιμος ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, νά ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, καὶ νά ἀναπεμφθῇ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ πρωτοδικείου, ὅπως ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν, συναινούντων πρὸς τοῦτο καὶ ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, νά συμφιλιθῶσι δὲ τὰ ἐξ ὁδοῦ ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν μεταξὺ τῶν διαδίκων τυγχανόντων ἀδελφῶν (ἄρθρ. 213 § 1 Πολ. Δικονομίας.)

Ἄριθμ. 287 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἰ. Σαουνάτσος

Ἀναρμόδιον τὸ Ἐφετεῖον Χανίων ἐπὶ ἐφέσεων κατ' ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἡρακλείου καὶ Λασηθίου μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ δευτέρου Ἐφετείου, ἐκκρεμῶν πρὸ τῆς συστάσεως τούτου.

Ἐπειδὴ ἀναρμόδιως εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις στρεφόμενη κατ' ἀποφάσεως τῶν ἐν Λασηθίῳ Πρωτοδικῶν. Κατὰ τὸ ἄρθρον 93 τοῦ Συντάγματος καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθμ. 10 τῆς 8 Φεβρουαρίου 1907 Διάταγμα τοῦ ὑπάτου Ἀρμοστοῦ, αἱ ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἡρακλείῳ καὶ Λασηθίῳ Πρωτοδικῶν ὑπήχθησαν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ συσταθέντος δευτέρου Ἐφετείου. Καὶ καὶ μὲν ἡ ἀνωτέρω ἔφεσις διατέλει ἐκκρεμῆς παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ πρὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ Ἐφετείου, ἀλλὰ κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 1ου τοῦ ἀνωτέρω μνησθέντος Διατάγματος τοῦ ὑπάτου Ἀρμοστοῦ, ἰσχύοντός ἐπέχοντος ἄτε ἐκδοθέντος ἐντολῇ τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως, δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 113 τοῦ Συντάγματος δι' οὗ ἀνετέθησαν εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν τὰ τῆς ὁργανώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ ἐδρεύοντος Ἐφετείου, αἱ ἐκκρεμεῖς παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων τῶν ἐν Λασηθίῳ

καὶ Ἡρακλείῳ Πρωτοδικῶν ρητῶς παρὰ πέμπονται ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ Ἐφετείου. Συνωδῶ τούτοις, καὶ τῆς ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λόγου ἀναρμόδιότητος οὗτης καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέας, ὡς ἀφορώσῃ τὴν δημοσίαν τάξιν, δέον νά κηρυχθῇ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναρμόδιον πρὸς ἐκδικασιν τοῦ προκειμένης ὑποθέσεως.

Ἄριθ. 288 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Θ. Θεοδωρόπουλος

Ἀπαράδεκτος ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικείου, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀναψηλαφίσει ἀποφάσεως Πρωτοδικείου κατὰ δεύτερον βαθμὸν δικάσαντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρατήσαν γνώμην τοῦ Δικαστηρίου ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἐν Β' βαθμῇ δικάσαντος, καὶ δεχθεῖσα ὡς βέβαιον τὴν περὶ ἀναψηλαφίσεως αἴτησιν τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπεκατέστησε τὴν προσβληθεῖσαν διὰ τῆς ἀναψηλαφίσεως καὶ καταργηθεῖσαν ὁριστικὴν καὶ τελεσιδικίαν ὑπ' ἀριθμ. 855 (1904) τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου, ὅπως δὲ κατ' αὐτῆς δὲν ἐχώρει τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον ὡς ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ὡς Ἐφετείου δικάσαντος, (ἄρθρ. 575 Πολιτ. Δικονομίας) οὕτω καὶ κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης δὲν χωρεῖ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διότι ἄλλως ἐπέρχεται τὸ ἄτοπον καὶ ἡ κυρία διαφορὰ νά διατρέξῃ τρεῖς βαθμοὺς δικαιοδοσίας, τοῦθ' ὅπερ ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἐφέσεως νά ἐπιτραπῇ κατ' ἐξαιρέσιν ἐπὶ ἀποφάσεως ὁριστικῆς καὶ τελεσιδικίου, ὅτι ἐστὶ ἡ ἐκκαλουμένη ὡς ἐκδοθεῖσα κατὰ τὰ ρηθέντα ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ὡς Ἐφετείου δικάσαντος, τοῦθ' ὅπερ κατὰ κανὸν ἀπαγορεύεται, δὲν παρέχει δὲ περὶ τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς ἔρεισμα τὸ ἄρθρον 615 τῆς Πολ. Δικονομίας καθ' ὃ ἄντι διακρίσεως τινος συγχωρεῖται ἔφεσις ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἀναψηλαφίσεως ἐκδιδόμενων ἀποφάσεων, καθόσον δι'

αὐτοῦ ἐπιτρέπονται μὲν γενικῶς τὰ συνήθη ἐνδίκαια μέσα, πλην αὐτονόητων ἐστίν, ὅτι τὸ ἐπιτρέπτον ἢ μὴ αὐτῶν θὰ κρίθῃ καὶ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς δικτάξεις τὰς ἀναγκασομένας ἐν τῷ περὶ ἐφέσεως κεφαλαιῷ τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς ὡς εἴρηται ἐφείκει δὲν ἐπιτρέπεσθαι ἐπὶ ἀποφάσεων Πρωτοδικείου εἰς β' βαθμὸν δικάζοντος. Κατ' ἀκολουσίαν τούτων, ἀπαράδεκτό· ἐστὶν ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἔρρεσις, τοῦ Δικαστηρίου δικαιομένου καὶ οἰκοθεν νὰ ἐξετάσῃ τὸν περὶ οὗ πρόκειται λόγον τοῦ ἀπαρδεκτοῦ ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Εἰ καὶ ἡδύνατο τις εἰπεῖν, ὅτι κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης, καίτοι ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ὡς Ἐφετείου, ἐπιτρέπεται ἔφεσις καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρον 615 τῆς Πολ. Δικονομίας συγχωρεῖται τοιαύτη ἐν γένει ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἀναψηλαφήσεως ἐκδικουμένων ἀποφάσεων, οὐδεμία δὲ γίνεται διάκρισις διὰ τὰς ἐν Α' ἢ Β' βαθμῷ ἐκδικουμένας ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου (Ἐφετείου Ναυπλ. 444 τοῦ 1894) τὸ δὲ ἄτοπον τῆς διαδρομῆς τριῶν βαθμῶν διὰ τὴν κυρίαν διαφορὰν δὲν ἐπέργεσθαι ὡς ἡ πλειοψηφία δέχεται, καθόσον τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀρῶν ἐξετάξῃ τὴν ἐπὶ τῆς ἀναψηλαφήσεως ἐκδοθείσαν ἀπόφασιν, ἔπαυται ὅτι θὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἐκτίμησιν μόνον παραπόνων στρεφόμενων κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς ἀναψηλαφήσεως, (τοιαῦτα δὲ παράπονα προβάλλονται πρὸς ἐξέτασιν ἐν τῇ ἐφέσει καὶ ταῖς προτάσεσιν τοῦ ἐκκαλούντος) ἢ τοι: ἀνέμπροσθως ἢ μὴ ἡτκήθη τὸ τῆς ἀναψηλαφήσεως μέτρον, ἂν ὑπῆρχε νόμιμος λόγος παρὰδεκτοῦ αὐτοῦ καὶ καταργήσεως τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως, καὶ ἂν οὕτως ἢ μὴ διὰ τῆς αὐτῆς ἐκκαλουμένης ἐξηχέσθῃ καὶ ἡ οὐσίαν χωρὶς νὰ ἐκδοθῶσι δύο ἀποφάσεις, παραπεμπομένης τῆς κατ' οὐσίαν συζήτησεως τῆς κυρίως διαφορᾶς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἐν ἣ περιπτώσει ἤθελε γίνε

δεκτὸν ὅτι ὑπῆρχε νόμιμος λόγος πρὸς καταργήσιν τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως.

Ἄρθ. 290 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ἰωάνν. Σαουνάτσος

Νόμιμος διωρισμένος πληρεξούσιος δύναται νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλον τὴν πληρεξουσιότητα. — Πρώτος ἢ συζήτησις, ὑπαρχούσης ἐκκρεμοῦς αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 98 τῆς νέας Πολ. Δικονομίας ἡ δυνάμις εἰς δικηγόρον δικαστικὴ πληρεξουσιότης περὶ εἰς αὐτὸν ἐκτός τῶν ἄλλων καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλον τὴν πληρεξουσιότητα, ἡ δὲ διάκρισις αὕτη ὡς δικονομικὴ καὶ ἀρρῶσα εἰς τὴν λυσιστελεστέραν ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ὑπεράσπεται τῶν δικῶν ἐκ μέρους τῶν δικαστικῶν πληρεξουσίων ἐνεργῶς, ἐπὶ προδήλῳ καὶ ἐπὶ τοιούτων πληρεξουσίων τῶν διωρισμένων πρὸ τῆς ἐσχάτης τοῦ ἀνωτέρου ἁρθ. 98 τῆς νυνὸς ὑπάρχουσης Πολ. Δικονομίας. Κατὰ ταῦτα ἐν προκειμένῳ ἀρῶν ὁ Μάρκος Δημητριάδης ὑπῆρξε προαναγνωρισμένος πληρεξούσιος δικηγόρος τῶν ἐκκαλούντων ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ διορισθείς τοιοῦτος, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 141 τοῦ 1893 πρακτικόν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, νόμιμος ἐμπροσθεῖς κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίασιν μεταβίβασε τὴν πληρεξουσιότητα πρὸς τὸν δικηγόρον Γεώργιον Φούρην, διότι διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Μάρκου Δημητριάδης εἰς δημοσίαν ὄψιν, ἔπαυσε μὲ ἡ δοθείσα εἰς τοῦτον ἐντολὴ ὅπως διεξέλθῃ τὴν δίκην ὡς δικηγόρος ἐν ὀνόματι τοῦ ἐντολέως του, ἕτε τῆς θέσεως τοῦ ἐμπίσθου δημοσίου ἀπαλλήλου οὗτος ἀνταβιβάσας πρὸς τὴν ιδιότητα τοῦ δικηγόρου, δὲν ἔπαυσεν ἐν τούτοις καὶ ἡ δοθείσα εἰς αὐτὸν πληρεξουσιότης ὅπως ἐνεργῇ οἷον ὁποῦτε ἄλλην ἐξώδικον πράξιν, περιοχομένην ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐντολῆς του (Ἄρ. Πάγου 195 (1873) τοιαύτη δὲ ἀναμφισβητήτως ἐξώδικος πράξις

είναι ἢ ἐκ μέρους τοῦ εἰρημένου Μ. Δημητρακάκη μεταβίβασις τῆς πληρεξουσίου-
της πρὸς τὸν δικηγόρον Γεώργ. Φούμην,
τῆς τοιαύτης ἐνεργείας δυναμένης νὰ γένηται
καὶ παρ' οἰουδὴποτε ἄλλου ἐντολοδόχου,
καίπερ μὴ ἀνήκοντος εἰς τὴν κατηγορίαν
τοῦ ἄρθρου 95 τῆς Πολ. Δικονομίας; ('Αρ.
Πάγ. 337 τοῦ 1875 καὶ 40 τοῦ 1883)
'Απορριπτέα ἐπομένως ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου
ἀντίρρησης τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Ἐπειδὴ οἱ ἐκκαλοῦντες ἰσχυρίζονται,
καὶ ὄντως ὑπάρχει κατατεθειμένη εἰς τὸ
γραφεῖον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἡ ἀπὸ
25 Ἰουλίου 1907 αἴτησις αὐτῶν ἀπευθυ-
νομένη πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Δικαστηρίου
τούτου περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας
τῆς ὑπ' ἀριθ. 168 τοῦ 1895 ἀποφάσεως
τοῦ Δικαστηρίου τούτου δι' ἧς ἐπιβάλ-
λεται εἰς αὐτοὺς ὁ ἐν αὐτῇ διατυπούμενος
ὅρκος. Κατ' ἀκολουθίαν ἐφ' ὅσον δὲν ἀπε-
φασίσθη ἔτι ἡ ἀνωτέρω αἴτησις, δὲν δύ-
ναται νὰ προχωρήσῃ τὸ Δικαστήριον, συ-
νωδᾷ πρὸς τὸ ἄρθρον 225 τῆς 1101. Δι-
κονομίας, εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως μὴ
οὔσης ἔτι ὠρίμου πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς
περὶ ὅρκου ἀποφάσεως, οὐδὲ νὰ ἐξετάσῃ τοῦς
περὶ ἐκπτώτου τῶν ἐκκαλούντων ἀπὸ τοῦ
ἀνωτέρω ὅρκου ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐφεσιβλή-
του, διότι ἡ ἐξέτασις τοῦ παρεμπύπτοντος
τούτου ζητήματος περὶ παρατάσεως τῆς
προθεσμίας τοῦ ὅρκου ἐν τῷ παρόντι στα-
δίῳ τῆς ὑποθέσεως ἀνήκει εἰς μόνον τὸν
Πρόεδρον τοῦ Δικαστηρίου τούτου (ἄρθρ.
195 τῆς Πολ. Δικονομίας), διὸ ἀπαράδε-
κτός ἐστιν ἡ ἀνωτέρω γενομένη συζήτησις
τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ὡς πρόωρος.

Ἄριθμ. 291 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου,

Ἐκπρόθεσμος ἡ ἔφεσις ἡ κατατεθεῖσα μετὰ
τὴν παρέλευσιν τῆς τριακονθήμερου προθεσμίας,
ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἀπαράδεκτος ἡ πρό-
σθετος ἐν τῇ δίκῃ παρέμβασις,

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν τοῦ

1903 ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἐστὶ τριά-
κοντα ἡμερῶν ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπιούσης
τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκκαλουμένης ὀρι-
στικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικάσαντος Πρωτο-
δικείου καὶ ἐπεκτεινομένη λόγῳ ἀποστά-
σεως, ἐν δὲ τῇ προκειμένη ὑποθέσει ἀπο-
δεικνυμένου μὲν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 493
τῆς 25 Μαρτίου τοῦ 1907 ἐπιδοτηρίου τοῦ
κλητῆρος τῶν ἐν Χανίοις Πρωτοδικῶν Κ.
Κουκουλαδῆκη, ὅτι ἡ ἐκκαλουμένη ὑπ' ἀρ.
328 τοῦ 1907 ἀπόφασις ὀριστικὴ τοῦ δι-
κάσαντος Πρωτοδικείου ἐκοινοποιήθη νομί-
μως τῷ ἐκκαλοῦντι τὴν 26 Μαρτίου 1907,
βεβαιουμένου δὲ ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ γραμ-
ματέως τοῦ Δικαστηρίου τούτου Ἀθ. Βαχ-
θαλά, ὅτι ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἔφεσις κατετέθη
παρ' αὐτῷ τὴν 26 Ἀπριλίου 1907 ἡ ἐν-
στασις τῶν ἐφεσιβλήτων περὶ ἀπαράδεκτου
τῆς ἐφέσεως, λόγῳ ἐκπρόθεσμου βᾶσιμός
ἐστὶ, διότι ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς κοινοποι-
ήσεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως 27
Μαρτίου 1907 μέχρι τῆς καταθέσεως τῆς
ἐφέσεως παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ Δικαστη-
ρίου, ἥτις κατὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 584
τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀποτελεῖ τὴν ἄσκη-
σιν τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου, εἶχε παρέλθει
ἡ τριακονθήμερος προθεσμία τοῦ νόμου, διό-
τι τριακοστὴ ἡμέρα αὐτῆς ἐστὶν ἡ 25 Ἀ-
πριλίου 1907, ἥτις δὲν συνέπιπτεν ἐορτῇ ἢ
ἄλλῃ ἐξαίρεσίμῳ ἡμέρᾳ, οὔτε ἐνέπεσον κατὰ
τὸ τριακονθήμερον τοῦτο διάστημα δικαιο-
στασίῳ τινὸς ἡμέρας. Ὅθεν ἀπορριπτέα ἡ
ἔφεσις αὕτη ὡς ἐκπρόθεσμος ἀποκηθεῖσα.
'Απορριπτομένη δὲ τῆς ἐφέσεως τούτῳ τῷ
λόγῳ καὶ μὴ ὑφιστάμενη ἐκκρεμοῦς δίκης
μεταξὺ τῶν κυρίων διχιδίων ἐνώπιον τοῦ
Δικαστηρίου τούτου, ἡ πρόσθετος ἀπὸ 12
Ν)βρίου 1907 παρέμβασις τοῦ Νικολάου
Βαλάκη ἡ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἀ-
σκηθεῖσα καὶ ἀπευθυνομένη κατὰ τοῦ
ἐκκαλοῦντος, κοινοποιουμένη δὲ καὶ τοῖς
ἐφεσιβλήταις, ἀπαράδεκτος ἐστὶ, διότι προῦ-
πόθετιν αὕτη ἔχει, ὡς παρεμπύπτοντα δίκην,
κυρίαν δίκην ἐκκρεμῇ συνεπείᾳ ἐφέσεως με-

ταξὺ τῶν κυρίως διαδίκων ὑπάρχουσιν, ἥτις ὁμῶς ὡς εἰρηται δὲν ὑπάρχει, οὐτε δὲ ἀσχεῖται αὐτοτελῶς ἢ παρέμβασις αὕτη κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὥστε νὰ ἐξετασθῇ ὡς τοιαύτη κυρία ἐγείρουσα χωριστὴν δίκην.

Ἀριθμ. 293 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Κωνστ. Παπαδάκης

Ἐν ἀπορρίψει ὑπὸ τοῦ Διοικ. Συμβ. τοῦ Κοιν. Ταμείου αἰτήσεως πρὸς ἀναγνώρισιν συνταξιούχου τῆς Παλαιᾶς Χωροφυλακῆς, ἐπιτρέπεται ἢ εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια προσφυγῇ. — Συντρέχουσα εἰς τὴν σύνταξιν μετὰ τέκνων, ἢ χήρα, λαμβάνει τὸ ἥμισυ.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 394 Νόμου περὶ τοῦ ταμείου τῶν Συντάξεων τῆς Παλαιᾶς Χωροφυλακῆς καὶ συγχωνύσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Κοινοφελοῦς ταμείου, ἐπιβαλὼν εἰς τὸ Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Κοινοφελοῦς Ταμείου τὴν ἐξέλεγχσιν τῶν τίτλων τῶν συντάξεων, δὲν ἐνόησεν ὅτι ἡ ἐξέλεγχσις αὕτη εἶναι ὑποχρεωτική διὰ τὸν συνταξιούχον, καὶ ὅτι οὗτος δὲν δύναται νὰ προσφύγῃ ἀδικούμενος εἰς τὰ δικαστήρια, ἀλλ' ὥρισεν ἀπλῶς, ὅτι τὸ Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Κοινοφελοῦς Ταμείου θὰ ὑποβάλῃ ὑπὸ νέον ἐλεγχον τοὺς τίτλους τῶν συνταξιούχων, καὶ ἂν οὗτοι εἶχον ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς τέως Γενικῆς Διοικήσεως Κρήτης, ἀλλ' ἢ παρὰ τὸν Νόμον μὴ ἀναγνώρισις τοῦ δικαίου τοῦ ἀξιούντος σύνταξιν παρέχει αὐτῷ τὸ δικαίωμα προσφυγῇ εἰς τὰ τακτικά Δικαστήρια· τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τῶν νόμων 547 καὶ 660 οἵτινες ὁμιλοῦσι περὶ τῶν ἐν τῷ μέλλοντι ἀναγνωρισθησομένων συνταξιούχων, ἐπομένως ἐν προκειμένῳ ἡ τῆς ἐναγούσης καὶ νῦν ἐφεισδλήτου ἀγωγῇ κα-

λῶς ἡγέρθη καὶ μάλιστα μετὰ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 130 τοῦ 1902 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κοινοφελοῦς Ταμείου ἀπορρίψιν τῆς ἀπὸ 30 Μαρτίου 1900 αἰτήσεως τῆς

Ἐπειδὴ ὁ ὑπ' ἀριθ. 547 νόμος ὁρίζει σαφῶς, ὅτι εἰς τοὺς συνταξιούχους τῆς παλαιᾶς Χωροφυλακῆς, οἵτινες κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθ. 394 Νόμον ἀναγνωρίσθησαν ἢ θ' ἀναγνωρισθῶσιν ὡς τοιοῦτοι, θὰ πληρωθῶσι πᾶντες οἱ καθυστερούμενοι μισθοὶ τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου, ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν δὲ σύνταξιν τὴν ἀξιουμένην μετὰ τὴν ἰσχύν τοῦ νόμου τούτου ὁ νόμος ὥρισεν ὅτι αὕτη θὰ κανονισθῇ μετὰ τὴν ἐκκαθάρσιν ὁλοκλήρου τοῦ κεφαλαίου τοῦ Ταμείου τῶν Συντάξεων καὶ ἀναλόγως τῶν τόκων τοῦ ἐκκαθαρισθησομένου κεφαλαίου, ἐνόσω δὲ ἡ ἐκκαθάρσις αὕτη δὲν ἐγένετο (δὲν ἰσχυρίζεται δὲ τὸ ἐγκλητὸν ἢ ἐνάγουσα) πᾶσα ἀγωγὴ περὶ πληρωμῆς ὥρισμένου ποσοῦ συντάξεως ἀθεβαίου καὶ ἀορίστου πέραν τοῦ νόμου τούτου εἶναι ἀπαράδεκτος, δεκτὴ δὲ μόνον ἡ ἀναγνώρισις ἀπλῶς τοῦ δικαίου τῆς συντάξεως, ἐπομένως τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος Ταμείου, ὅτι κατὰ παρερμηνείαν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 547 Νόμου τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον ἐπεδίκασε τῇ ἐναγούτῃ ὁλόκληρον τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ μέχρι ταύτης αἰτούμενον ποσὸν εἶναι βίσιμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐπικρατετέραν γνώμην τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὴν ρητὴν καὶ σαφῇ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου περὶ συντάξεως τῆς παλαιᾶς Χωροφυλακῆς τοῦ ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ 1884 καὶ δημοσιευθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 733 φύλλου τῆς ἐφημερίδος τῆς

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» παρακαλεῖ τοὺς συνδρομητὰς ὅπως καταβάλωσι τὴν ὁδὸν οὕτω λήγουσαν ἐξάμηνον συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἐπιτετραμμένους τὴν εἰσπραξίν, οἵτινες θὰ ἐγκειρίδωσιν αὐτοῖς τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Γνωρίζει δὲ αὐτοῖς ὅτι ἀπὸ 1 προδεκοῦς Δεκεμβρίου θέλει ἀρχίδει τὴν διαγραφὴν τῆς Νομολογίας τοῦ Ἐφετερίου Ἡρακλείου παρὰ τὴν τῶν Χανίων.

τέως Γενικῆς Διοικήσεως τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1884, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ αὐτοῦ νόμου χορηγομένη σύνταξις εἰς τὴν χήραν τὴν ἔχουσαν τέκνον ἢ τέκνα διανέμεται εἰς δύο ἴσα μέρη μεταξὺ τῆς χήρας καὶ τοῦ τέκνου ἢ τῶν τέκνων τοῦ ἀποθνήσκοντος, ὅσα καὶ ἂν ᾖσιν ἐν προκειμένῳ ὅταν ἐμολογοῦται ἢ ἐναγοῦται διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς οὐκ ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ τέκνον τοῦ ἀποθνήσκοντος, δὲν ἐδικαιούτο αὐτῇ, μὴ ἐναγοῦται ὡς ἐπιτροπὸς τοῦ τέκνου τῆς, καὶ μὴ οὕσα καὶ φυσικῇ ἐπιτροπὸς τούτου καθ' ὃ Ὀθωμανίς, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἁρθρῶν 45, 46, 47, 49 ἐδ. δ'. τοῦ νόμου περὶ ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας τῶν Ὀθωμανῶν (Κουσουρελίκη Τόμ. Αο; Σελ. 609 κλπ.) διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς νύξησιν ἢ μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ὅλης χορηγομένης σύνταξεως ἐκ δραχμῶν 14, ἥτοι δραχμὰς 7, καὶ ὡς πρὸς μόνον τὸ μέρος τοῦτο, ἔπρεπε νύ γινῆναι ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου δεκτῇ ἢ ἀγωγῇ τῆς, καὶ μόνον μέχρι τῆς ἐσχάτης τοῦ ὑπ' ἀριθ. 547 Νόμου καὶ τοῦ ὑπ' αριθ. 163 Διατάγματος ἥτοι μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου 1904 ἐπομένως τὸ παρῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος Ταμείου, ὅτι κακῶς ἐγένετο δεκτῇ ἢ τῆς ἐναγούσης ἀγωγῇ καὶ διὰ τὸ

εἰς τὸ ζῶν τέκνον τῆς ἀνυπολογιστὸν μερίδιον, εἶναι ἐπίσης βέβαιον εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν γνώμην, τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Νόμου περὶ σύνταξεως τῆς Χωροφυλακῆς ὁρίζει, ὅτι ἡ σύνταξις τῶν μὲν ἐχουσῶν τέκνα χήρῶν προσδιορίζεται εἰς τὸ ἥμισυ κλπ. ἡνόκει ὅτι ἡ σύνταξις ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν χήραν εἴτε ἔχουσαν εἴτε μὴ τέκνα, ὅταν ὅμως ἔχῃ τέκνα, παρέχεται αὐτῇ πλέον τι τοῦ συνήθους, διότι φέρει καὶ τὸ βέρος τῆς διατροφῆς τέκνων κοινῶν αὐτῇ καὶ τῷ ἐν ὑπηρεσίᾳ θανόντι συζύγῳ, τὸ δὲ ἄρθρ. 12 τοῦ νόμου καθορίζει τι συμβαίνει, ὅταν ἐκλείψῃ τι ἢ τινὰ τῶν τέκνων ἢ αὐτῇ ἢ χήρᾳ ὁρθῶς ἔθελον ἢ ἐπὶ τῇ ἐναγούσης ἢ ἐπιδίκῃ ἀγωγῇ δι' ἧς ἐζητεῖτο ἢ ἐπιδίκαται ὁλοκλήρως τῇ χορηγομένης σύνταξεως πρὸς αὐτήν.

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς

Ἐπειδὴ τινες τῶν συνδρομητῶν τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» παραπονέονται ὅτι δὲν ἔλαβον ἀριθμοὺς τινος τῶν φύλλων αὐτοῦ, ἡ Διεύθυνσις εἰδοποιεῖ πάντας ὁδοὶ δτεροῦνται ἐνὸς ἢ πλείονος ἀριθμῶν, ὅπως ἀποταθῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς καὶ τοὺς ζητήσωσιν ὅποτε θὰ λάβωσιν αὐτοὺς.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» τῆς Νέας Ἐρεῦνης ἐπιθυμοῦσα νὰ παραδῇ εἰς τὸν νόμικόν κόσμον τῆς Κρήτης πλήρη τὴν σειράν τῆς Νομολογίας τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων τῆς Νήσου προτίθεται, παρὰ τὴν τρέχουσαν νομολογίαν, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐκείνην τοῦ χρονικοῦ διαστήματος πρὸ ὁποῖον συμπίπτει ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ταξεδάκη ἐκδόσεως μέχρι τῆς ἐναρξέως τῆς «Νομικῆς» τοῦ κ. Πολυμίδου ὡς καὶ ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐναρξέως τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος». Οὕτως οἱ ἐκόντες τὰ τοιαῦτα νομικὰ περιοδικὰ θὰ ἔχωσι πλήρη τὴν σειράν τῆς Νομολογίας τῶν Ἀνωτ. Κρητικῶν Δικαστηρίων.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία.